

Margreth og Hildibrandur

HAVA MIST TVEY BØRN TIL ÓKENDA SJÚKU

– Tá man missur eitt barn, upplivir man hvussu viðbrekin man sum menniskja kann vera, og tað kann vera ræðandi. Men um man livir í slíkum ótta, so livur man ikki, man bara eksisterar. Harafturat vóru sannlíkindi ikki fyri, at hetta skuldi henda aftur. Tí valdu vit at fáa eitt barn aftrat, siga Hildibrandur og Margreth Olsen, ið seinastu fimm árin hava jarðað tvey smábørn

Hallur av Rana

Fyri fimm árum síðani var ein av lyftunum á veg niður á veghæddina á Landssjúkrahúsinum. Innan í honum eru hjúnini Margreth og Hildibrandur Olsen og teirra seks mánaðir gamla dóttur Rebekka.

Tað er ein døpur løta í lyftini. Tey hava júst verið og tosa við barnalæknan á B5, og hava fingið eini tung boð.

– Eg eri ikki ein av teimum, ið tosi uttanum. Eg bað hann siga okkum akkurát hvussu støðan var. Eg vildi vita hvussu álvarsom støðan var hjá dóttur okkara, minnist Hildibrandur Olsen aftur á dagin, tá hann fekk at vita, at støðan var álvarsom.

Boðini frá barnalækninum vóru nevnliga, at støðan var ikki góð. Kanningar vóru settar í verk, men ikki kundi staðfestast, hvat var galið við dótturini. Har við kundi eingin heldur hjálpa dóttur teirra. Stutt eftir doyði Rebekka, ein-

Hóast vit ikki kendu deyðs-orsøkina hjá Rebekku, vístu kanningar, at hennara heili ikki hevði ment seg normalt. Men talan var ikki um nakra kenda sjúku, og var møguliga eitt tilvildarligt brek»

ans tíggju mánaðir gomul, uttan at nakar veruliga visti hvat deyðs-orsøkin var.

At missa eitt barn, er helst marran hjá øllum foreldrum, og mangan verður tikið til, at eingin foreldur eiga at fara gjøgnum tí uppliving at jarða teirra egnu børn.

Í teimum orðunum hómast ein kensla av órættvísi yvir, at nakar skal uppliva eina so harða lagnu.

Men fyri litlu familjuna Olsen hendi tað ikki bara eina ferð, tí fimm ár seinni endurtók søgan seg.

Rebekka borin í heim

Søgan byrjan fyri fimm árum síðani, tá hjúnini Margreth og Hildibrandi Olsen áttu teirra næstu dóttur, ið fekk navnið Rebekka. Frammanundan áttu tey Ester, ið tá var trý ára gomul.

Rebekka var sum øll onnur smábørn, ein gleði fyri foreldur og familju, sum hon so spakuliga mentist meðan dagar, vikur og mánaðir fóru framvið.

Tann idylliska familjumyndin

broyttist tó bráðliga ein dagin, tá Rebekka fekk feður.

– Tá var hon um fyra og ein hálv-an mánað gomul. Tað nýtist ikki at vera vandamikið, tá smábørn á tí aldrinum fáa nakað av feður, men næstu dagarnar og vikurnar sóu vit at hennara kropsliga menning broyttist hendan dagin, og hon kom aldrin fyri seg aftur, sigur Margreth Olsen.

Foreldrini varnaðust, at Rebekka ikki longur megnaði tey somu tingini, ið hon hevði lært frammanundan.

– Rebekka var eitt barn, ið megnaði væl at halda høvðinum og rulla seg á búkin og ryggin, men teir eginleikarnir hvurvu. Bráðliga stríddist hon við at halda høvðinum og rørdi seg minni. Hon misti so líðandi sínar fysiskar førleikar, og kláraði ikki longur at lyfta høvðið ella at rulla runt, siga Margreth og Hildibrandur Olsen.

Eingi sjúkraeyðkenni

Hóast foreldrini varnaðust, at alt ikki ruggaði rætt, so gjørdist støðan

aldrin heilt akutt, tí Rebekka hevði tað gott.

Tó so, settu foreldrini seg í samband við kommunulæknan, og síðani við barnadeildina og barnalæknan.

– Rebekka varð kannað á barnadeildini, og hóast tað var sjónligt at hennara førleikar versnaðu, so vístu kanningar ikki hvat var galið við henni. Tað, at hon sum fimm mánaðir gomul ikki longur megnaði tey ting, ið hon kundi frammanundan, og at menningin gekk skeivan vegin, var tó ikki eitt gott tekin.

Fleiri læknar og serfrøðingar kannaðu støðuna hjá Rebekku, blóð- og íleguroyndir vórðu tiknar og hon varð skannað fyri ymiskt, men úrslitið í øllum var tað sama.

– Aftaná allar kanningarnar, læknarnar og serfrøðingarnar, so vóru vit ikki komu nærri einum svari. Ongar kanningar kundu staðfesta hvat tað kundi vera, sum var galið, siga foreldrini.